
Poslední valčík

.... Matylda popadla pytle a beze slova je odtáhla ke skříni. Rozvázala kalikový pytel od mouky a vytáhla krabici na cukr. Obojí naplnila a vrátila na místo. Svíčky a zápalky položila na polici nad sporák a plechovku s čajem postavila vedle začouzeného kotlíku.

Mervyn pleskl kloboukem o stehno a pak ho pověsil na hák u dveří. Odsunul si židli. Udělal to schválně velmi prudce, aby na podlaze zůstal škrábanec, protože si všiml, že je dokonale čistá.

Dívka nijak nereagovala. Mervyn se posadil a začal ji pozorovat. Znovu mu připomněla svoji matku. Mary bývala hezká žena, dokud ji nezničila nemoc. Na jeho vkus byla sice poněkud hubená, ale co jí scházelo na postavě, to vyrovnala svým duchem. Kdyby nebyla tak zatraceně drzá, mohla být dobrou ženou. A Matylda má podobné předpoklady. Možná není tak silná, ale je stejně sebejistá. Prokletí O'Connorovi, pomyslel si. Mají drzost v krvi.

„Přestaň s tím,“ zachraptěl. „Chci večeři.“

Když se Matylda zachvěla a téměř vysypala vzácnou sůl, kterou právě přesypávala do staré plechovky od čaje, pocítil Mervyn záchvěv škodolibé radosti. Pro větší efekt uhodil pěstí do stolu a pak se krátce zasmál, protože dívce ukápla na zem omáčka, kterou mu nalávala do talíře.

„Teď budeš muset znovu vytrít, že jo?“ řekl nepříjemně.

Matylda přenesla misku s králičím gulášem na stůl a postavila ji před něho. Bradu držela vysoko a tváře jí hořely. Ale Mervyn si všiml, že její sebejistota není natolik pevná, aby se mu dokázala podívat do očí.

Chytil ji za utlé zápěstí. Vtom se ze stínu vynořila mohutná Bojarova hlava. Pes se vydal olízat rozlitou omáčku. „Co tady dělá to hnusný zvíře? Říkal jsem ti, že mi do domu nepáchne.“

Matylda se na něho konečně podívala. Nedokázala však zcela skrýt strach, který měla v očích. „Musel přijít s tebou. Předtím tady nebyl.“ Její hlas zněl klidně, ale nejistý podtón prozrazoval, že klid jen předstírá.

Mervyn ji stále držel a vymrštil nohu proti psovi. Minul ho jen o kousek. Zvíře rychle vyběhlo ven. „Máš štěstí, že nejsi pes, Matyldo. Jinak bych tě nakopl taky,“ zamumlal a pustil ji. Hra už ho unavila a libá vůně guláše vystupňovala jeho hlad.

Ponořil lžičku do talíře a vložil si ji do úst. Pak si nadrobil do omáčky chléb. Chvilí jedl a teprve potom si povšiml, že dcera se k němu nepřipojila. Zarazil se.

„Nemám hlad,“ řekla Matylda tiše. „Už jsem jedla.“

Zbytek omáčky vytřel chlebem a pak se opřel o opěradlo židle. Zazvonil mincemi v kapse. Zahleděl se na dceru. Byla štíhlá, ale už ztratila neohrabanost a dětsky kulatou tvář. Teď měla dospělejší výraz. Slunce ji opálilo a na nosíku jí rozeselo pár pih. Měla krásně modré oči a dlouhé neposlušné vlasy částečně zkontrolovala tím, že si je svázala do ohonu. Pár pramínků jí však uniklo a orámovalo její hezký obličej.

Mervyn byl najednou v šoku. To už není slabé a poddajné dítě, od něhož by mohl vyžadovat poslušnost, ale žena. Žena, u níž se projevuje stejná rozhodnost a nesmiřitelnost jako u její matky. Bude muset změnit taktiku. Kdyby si tak našla manžela, ztratil by Churingu navždy.

„Kolik ti vlastně je?“ zeptal se nakonec.

Matyldin pohled byl přímý a vyzývavý. „Dnes je mi čtrnáct.“

Zkoumavě si ji prohlížel. „Už jsi skoro ženská,“ řekl uznale.

„Dospělá jsem už dávno,“ odvětila kysele a přistoupila ke stolu. „Kuřata potřebují nakrmit a ještě jsem se nepostarala o psy. Jestli jsi dojedl, půjdu po své práci.“

Když sáhla po jeho misce, chytil ji znovu za ruku. „Měli bychom si dát drink a oslavit tvoje narozeniny. Je na čase, abychom se lépe poznali. Zvlášť když tu teď není tvoje matka.“

Matylda se mu vytrhla a pospíšila si ke dveřím. „Mám práci.“

Drátěné dveře se za ní zabouchly a Mervyn slyšel jen její drobné krůčky na schůdcích verandy. Zamyšleně sáhl po láhvi whisky.

Matylda běžela přes dvůr s krmením pro psy. Puls měla zrychlený. Otec se choval jinak, a to ji děsilo víc než jeho zloba. Ale nedokázala tu změnu pojmenovat slovy. Projevovala se v jeho očích a v chování. Nešlo o nic hmatatelného, ale cítila to. Tušila, že nová hrozba je mnohem nebezpečnější než jeho pěstí.

Došla k ohradě se psy a chvíli zápolila se zámekem. Poprvé se nepomazlila se štěňaty a jen jim podala žrádlo. Klid Churingy najednou rozbouřil štěkot a ňafání, ale ani tyto příjemné zvuky nedokázaly zaplašit tíseň, kterou Matylda cítila.

Automaticky uchopila prázdný koš a pověsila ho na hák. Pak vyšla a zavřela za sebou vrátka. Slunce už zacházelo za Tjurringu a obloha planula oranžovou září. Noc zde přichází rychle. Matylda ji vždy vítala kvůli tichu, které s sebou přinášela. Ale dnes večer se netěšila. Nemohla se zbavit pocitu, že se něco změnilo. A ta změna nebude k lepšímu.

Hodila zrní kuřatům a zkontrolovala pletivo, které mělo posadu zabezpečit proti dingům. Nedávno přišli o hodně kuřat. Dalším problémem byli hadi, ale na ty neplatilo nic.

Matylda se váhavě obrátila k domu, přitiskla k sobě prázdný košík od zrní a snažila se ovládnout chvění kolem žaludku. Otec ji pozoroval z verandy. Viděla žhnoucí konec jeho cigarety.

„Co tam děláš? Už máš být dávno doma.“

Zaslechla v jeho slovech zlost a poznala, že je opilý. „Doufám, že máš dost a brzy půjdeš spát,“ zamumlala si pro sebe tiše. Pomalu se vydala k verandě.

Mervyn se rozvaloval na houpací židli a nohy měl natažené před sebe. Na hrudi svíral láhev od whisky. Byla skoro prázdná. Když se Matylda přiblížila k předním dveřím, zahradil jí cestu nohou.

„Dej si se mnou.“

Matyldě se znovu zrychlil puls a hrdlo se jí stáhlo. „Ne, díky, tati,“ vypravila ze sebe nakonec.

„To nebyla nabídka,“ zavrčel Mervyn. „Budeš dělat to, co chci já.“ Jeho noha těžce dopadla na podlahu. Chytil ji kolem pasu.

Ztratila rovnováhu a klesla mu do klína. Začala sebou škusbat a kopat ve snaze osvobodit se. Ale jeho sevření nepovolilo.

„Uklidni se,“ zařval. „Vyleješ tu zatracenou whisky.“

Přestala se zmítat. Počká na správnou chvíli a pak se pokusí utéct. Možná ji jeho pěst mine.

„To už je lepší. Teď se napij.“

Matylda chtěla uhnout hrdlu láhve, které jí přitiskl ke rtům. Cítila hořký pach alkoholu. Nemohla se nadechnout, ale také se neodvažovala vyplivnout tekutinu zpět. Nakonec se jí podařilo láhev odstrčit. „Prosím, otče, nedávej mi to. Není to dobré.“

Mervynovi se rozšířily oči překvapením. „Ale, Matyldo, vždyť máš narozeniny. Musíš přece dostat dárek.“ Jeho strniště se jí otřelo o tvář.

Cítila smrdutý dech a pach špinavých šatů. Udělalo se jí špatně. Otcova paže ji svírala tak pevně, že se jí zvedl žaludek. Těžce polkla. Pak ještě jednou. Vtom se jí zatočila hlava a žaludek se jí znovu rozbouřil. Zaryla nehty do jeho paže, protože se zoufale chtěla osvobodit. „Pust mě, budu...“

Veškerá whisky se jí vrátila do krku a vzápětí se jim oběma objevil na šatech obsah jejího žaludku. Mervyn znechuceně zařval a shodil ji z klína. Láhev spadla na dřevěnou podlahu. Matylda najednou ležela na střepejích, ale vůbec necítila bolest. Svět kolem ní se točil a jí se zdálo, že proud zvratků, který se jí řine z úst, je nekonečný.

„Podívej se, cos udělala! Ty děvko. Seš úplně stejná.“

Kopl ji do boku. Matylda se plazila ke dveřím, které matně viděla před sebou. Chtěla se dostat do bezpečí domu.

„Seš úplně stejná jako tvoje matka,“ křičel Mervyn. Zlověstně se nad ní tyčil. „Vy O'Connorovi jste si vždycky mysleli, že jste něco víc než já.“ Znovu ji kopl a Matylda narazila na zeď. „Je na čase, abys ke mně cítila respekt.“

Matylda se plazila ke dveřím a stále ho sledovala vyděšeným pohledem. Mervyn se vrátil k houpací židli. V ruce držel novou láhev.

„Seš k ničemu,“ zavrčel. „K ničemu tě nemám, stejně jako jsem k ničemu neměl tvoji matku.“

Tohle jí nemusel říkat dvakrát. S námahou se postavila a zamířila ke dveřím.

Mervyn se dlouze napil a pak si utřel ústa rukávem. Nepřátelsky se na ni zahleděl. „Už nejseš tak nóbl, co?“

Matylda vklouzla do domu. Když se za ní zavřely dveře, opřela se o ně zády a zhluboka se nadechla. Zachvěla se. Bolest v boku nebyla nic proti té v noze. Když se prohlédla, zjistila příčinu. Hluboko ve stehně měla zapíchnutý střep z láhve.

Vytáhla z kredence lékárníčku a potřela si ránu jódovou tinkturou. Musela zatnout zuby, protože bolest byla téměř nesnesitelná. Pak si ránu ovázala.

Najednou uslyšela, že Mervyn vstal z křesla. Ten zvuk ji poděsil. Rychle si svlékla špinavé šaty a hodila je do koše s prádlem.

Pak pajdala přes kuchyni do svého malého pokojíku. Zahradila dveře židlí a unaveně se skácela do postele. Ležela s očima široce otevřenými. Zastřeným oknem k ní pronikaly zvuky noci a typické vůně australského vnitrozemí – eukalyptů, akácií, suché trávy a chladnoucí země.

Matylda se snažila zůstat vzhůru, ale měla za sebou dlouhý a těžký den. Víčka jí klesla. Poslední myšlenka před usnutím patřila matce.

Ten zvuk byl neobvyklý a hned ji probudil.

Koule na dveřích se otáčela. Slyšela šramot. Posadila se na posteli a tenkou pokrývkou si přitáhla až k bradě. S velkou hrůzou pozorovala kymácející se židli u dveří.

Když uslyšela náraz, vykřikla. Židle se se zaskřípěním posunula po podlaze. Najednou se ozval skřípot kovu. Závěsy dveří povolily a dveře se s bouchnutím rozletěly.

Objevil se v nich Mervyn. Míhotavé světlo svíčky ozářilo jeho vrásčitou tvář. Upřel na ni divoký pohled.

Matylda se schoulila do rohu postele. Zády se tiskla ke stěně a nohy měla skrčené pod bradou. Možná že když bude co nejmenší, stane se neviditelnou.

Mervyn vešel do pokoje. Zvedl svíčku vysoko nad hlavu.

„Ne.“ Dívka pozdvihla ruku jakoby na obranu. „Prosím, tati. Nebij mě.“

„Ale já jsem ti přišel dát dárek, Matyldo.“ Připotácel se k posteli a začal si rozepínat sponu pásku kalhot.

Vzpomněla si na poslední výprask, který od něho dostala. Spona ji tolikrát udeřila. Rány bolely několik dní. „Nechci,“ vzlykala Matylda. „Ne pásek. Prosím, ne ten pásek.“

Opatrně postavil svíčku na noční stolek. Říhl a pak se mu podařilo rozepnout sponu. Jako by nic neřekla. „To nebude pásek, neboj se,“ škytl. „Tentokrát ne.“

Matyldiny vzlyky najednou ustaly a oči se jí rozšířily hrůzou. Viděla, že si rozepíná kalhoty. „Ne,“ vydechla. „To ne.“

Moleskinové kalhoty spadly na podlahu. Mervyn je od sebe odkopl. Sípál a oči měl rozšířené vlivem požitého alkoholu. „Vždycky jsi byla nevděčná coura,“ zavrčel. „Dobrá, naučím tě manýrák, dám ti lekci.“

Seskočila z postele, ale Mervyn se k ní vrhl. Dostal se mezi ni a dveře. Okno bylo zahrazené drátěným pletivem proti moskýtům. Nebylo kam utéci, nebylo koho zavolat na pomoc. Matylda se rozkřičela. Ale její křik se jen odrážel od střechy z vlnitého plechu a zanikal ve velkém tichu buše.

V hlavě jí vířily temné mraky. Zdálo se jí, že se vznáší. Necítila ani bolest, ani strach, byla v lůně nekonečné tmy, která ji stahovala do své hloubky a poskytovala jí mír.

Ale někde v té temnotě zaznamenala zvuk. Ozvalo se zakokrhání kohouta a pak ptačí píseň. Tma pomalu bledla a do nejvzdálenějších částí Matyldina vědomí začaly pronikat paprsky světla. Přála si, aby se vrátily temné mraky. Nechtěla být vytržena z ochranného krunýře tmy a klidu. Nechtěla se vrátit zpět do chladné reality.

Slunce však proniklo tmou a zahřálo jí tvář. Přinutilo ji vrátit se k vědomí. Matylda chvíli ležela se zavřenýma očima. Ráda by věděla, proč cítí takovou bolest. Ale najednou se jí vrátila paměť a široce otevřela oči.

Už odešel, ale na matraci byl důkaz toho, co jí provedl. Kapkové prostěradlo bylo nasáklé krví. Skvrna vypadala jako démonická růže, jejíž okvětní lístky spadly i na její košili.

Matylda seděla schoulená v koutě pokoje. Netušila, jak se sem dostala, ale domnívala se, že se sem odplazila až po Mervynově odchodu. Zatláčila vzpomínky na strašnou noc, přidržela se stěny a pomalu se postavila.

Nohy se jí třásly a všechno ji bolelo. Také na sobě měla krev. Byla zaschlá a tmavá a její pach se mísil ještě s něčím jiným, a když se podívala dolů na svoje tělo, uvědomila si, co to je. Byl to pach z něho – z jeho nemytého těla a chtivých rukou, z jeho dechu prosyceného alkoholem.

Uslyšela hlasité zaskřehotání papouška a trhla sebou. Ale úlek jen posílil její rozhodnutí. Tohle už se nebude nikdy opakovat.

Celá rozechvělá se natáhla pro čistou košili a pak pomalu odsunula postel, aby vyzvedla ze skřýše svůj skrovný majetek. Odstranila z podlahy pár prken a sáhla po medailonku, který jí věnovala matka. Z vlněného šálu vytvořila uzlík, do něhož složila dvoje šaty, sukni, blůzu a mnohokrát spravované prádlo. Nakonec přidala ještě modlitební knížku svých prarodičů. Doputovala sem s nimi až z Irska. Svázala uzlík a oblékla si moleskinové kalhoty a kostkovanou košili. Nakonec si obula vysoké jezdecké boty.

Tichounce se protáhla kolem rozbité židle k vyvráceným dveřím. Pak chvíli zaváhala a zaposlouchala se. Ke své spokojenosti uslyšela, že Mervyn ještě chrápe, a vydala se na nekonečnou cestu přes kuchyň.

Každé zavržení v domě se jí zdálo mnohem hlasitější než jindy. Kterýkoli z těchto zvuků mohl ukončit hlasité chrápání, jež se ozývalo z vedlejšího pokoje.

Matylda se opět zastavila. V uších jí hučelo. Ale chrápání bylo stále rytmické a nepřerušované a po delší době se jí podařilo dostat se ke dveřím. Tam zadržela dech. Ruce měla zpocené. Opatrně sňala z háku vak na vodu. Byl těžký a naštěstí plný. Teď se ještě musí doplížit k předním dveřím domu.

Panty vrzly a chrápání rázem ustalo. Péra postele zaúpěla a Mervyn něco zamručel. Matylda strnula. Sekundy se jí zdály věčné.

Za chvíli se ozvalo zachrchlání a pak začal Mervyn zase chrápat. Matylda se znovu nadechla. Proklouzla dveřmi a seběhla ze schodů. Jediným pohledem zjistila, že Gabrielův kmen se ještě nevrátil a honáci taky ne. Byla sama a netušila, jak dlouho bude trvat, než se Mervyn vzbudí. Rychle přeběhla prašný dvůr a zamířila k zátoce. Břehy zde strmě klesaly k vodě a byly zastíněny větvemi stromů. Když sklouzla k mělké říčce, věděla, že ji už z domu nikdo nemůže vidět.

Voda byla ledová, protože slunce ještě nebylo dostatečně vysoko, aby ji mohlo prohřát. Ale Matylda se zuřivě myla, aby ze své pokožky dostala všechny důkazy otcova násilného činu, ačkoli věděla, že odporný pach jeho těla ji bude doprovázet navždy. Zachvěla se, ale nepřestávala se drhnout. Věděla, že se může mýt pořád dokola, ale stejně se jí nepodaří odstranit skvrny, které má na duši.

Po chvíli se usušila košilí a rychle se oblékla. Neodvážila se přejít přes dvůr k sedlárně. Psi by se mohli probudit a štěkotem vzbudit Mervyna. Nevadí, pojedou bez sedla. Musí vydržet bolest. Natáhla si boty a rozběhla se podél potoka k výběhu za domem.

Ohlédla se přes rameno. Za zatemněnými okny se nic nehnulo a v ospalém úsvitu bylo slyšet jen otcovo chrápání.

Celá zadýchaná přelezla plot a přeskočila do výběhu. Většinou v něm byli nezrocení hřebci, s nimiž by bylo těžké pořízení. Jediným řešením byla stará klisna. Matylda si ji pamatovala odmalička. Oproti jiným koním se na ni člověk mohl spolehnout, že ať se octne kdekoli, vždycky se vrátí na farmu.

Divocí hřebci pohazovali hlavami a pobíhali sem a tam. Matylda se přiblížila k Mervynově klisně. „Pššš, pššš, Lady. To je v pořádku, holka. Jen se projedeme,“ šeptala a hladila zvíře po sametových nozdrách.

Když se Matylda chytla hřívky a opatrně nasedla, Lady vykulila oči.

„No tak, holka. Klid,“ tišila ji. Přitiskla tvář na její krk a chvíli jí šeptala uklidňující slova do vztyčeného ucha. Prsty pevně svírala klisninu hřívku. Lady byla zvyklá na Mervynovo drsné zacházení a také na jeho váhu. Matylda netušila, jak bude klisna reagovat na její pokyny. Nechtěla riskovat, že by ji shodila.

Matylda měla na zádech vak s vodou a šátek se šatstvem si navlékla na paži. Pobídla klisnu k bráně na zadním konci výběhu. Objela ostatní koně, jako to dělávala se stádem ovcí, a několik minut je poháněla ven na rozsáhlé louky.

Koně pocítili radost z nečekané svobody a najednou byli všichni venku. Matylda se usmála, patami povzbudila Lady ke klusu a vydala se za nimi. Bez koní ji Mervyn nedostihne.

V dále se ozvalo zahřmění a Mervyn se napjal. Očekával prudký náraz deště a zablýsknutí. Ale na plechovou zprohýbanou střechu nedopadla ani kapka. Když déšť nepřišel, Mervyn se otočil a znovu se zavrтал do pokrývek.

Ale jednou přerušovaný spánek se už neobnovil. Ve zvuku hromu bylo něco špatného a zlověstného. Něco, co mu nešlo z mysli.

Otevřel jedno vybledlé oko a snažil se zaostřit na prázdnou postel vedle sebe. Tam bylo také něco špatně – ale bolela ho hlava a mozek měl zastřený mlhou a touhou napít se. V ústech cítil hořkost, a když si přešel jazykem po suchých retech, zavyl bolestí, protože ucítil trhlínu po hlubokém kousnutí, na něž si nepamatoval.

„Asi jsem to přehnal,“ zamumlal a dál zkoumal ránu jazykem. „Mary! Kde jsi, sakra?“ zařval.

Za očima mu bubnovala bolest. Zvrátil hlavu zpět na polštář a zavyl. Ta zatracená ženská nikdy není tam, kde ji potřebuje.

Ležel tam a jeho mysl se bezcílně pokoušela prorazit mlhou zapomnění a bolesti. „Mary,“ zaječel znovu. „Pojď sem, ženská.“

Ale neozvalo se známé ra-ta-ta spěchajících krůčků. Neslyšel ani rachot hrnců z kuchyně nebo známé zvuky práce na dvorku. Všude bylo ticho.

Mervyn se převrátil na posteli a pak se posadil. Po chvíli vrávoravě vstal. V nemocné noze mu cukalo stejně jako v hlavě. Svalstvo raněného stehna se roztrásl, když na něj přenesl váhu. Zatraceně, kde všichni jsou? Jak se opovažují nechat ho samotného?

Dopotácel se ke dveřím a otevřel je. Dveře bouchly o stěnu a Mervynovi se najednou vynořila vzpomínka, která nedávala smysl. Zahnal ji a vešel do kuchyně. Potřeboval se napít.

Pár hltů whisky utišilo bušení v jeho hlavě. Rozhlédl se. Na sporáku se nevařilo maso, z konvice na kávu se nekouřilo a Mary tam nebyla. Otevřel ústa, aby ji znovu zavolal, ale pak si vzpomněl. Mary je v zemi. Víc než dva týdny.

Nohy mu najednou podklesly a Mervyn ztěžka dopadl na židli. Pocítil chlad, který nemohla zahnat žádná whisky. Vtom se mu vrátila paměť.

„Co jsem to udělal?“ zašeptal do děsivého ticha.

Rychle se odsunul od stolu a vstal. Musí najít Matyldu. Musí jí všechno vysvětlit – přinutí ji, aby mu porozuměla, že to byla jen whisky, která ho přiměla udělat něco takového.

Její pokoj byl prázdný. Viděl zničené dveře a postel se zkrvaveným prostěradlem. Po tváři mu stékaly slzy. „Nemyslel jsem to tak, děvče. Spletl jsem si tě s Mary,“ rozvzlykal se.

Chvilí naslouchal tichu, pak polkl slzy, otřel si tvář a vešel do pokoje. Možná se někde schovává. Musí ji najít a přesvědčit, že došlo ke strašnému omylu.

„Kde jsi, Molly?“ zavolal tiše. „Pojď k tatínkovi.“ Použil záměrně dětskou přezdívku, kterou vymyslela Mary. Doufal, že tak Matyldu vyláká ze skrýše.

Ale nepřišla žádná odpověď, žádný zvuk, který by prozradil dceřinu skrýš. Mervyn strhl pokrývku a podíval se pod postel. Otevřel těžké dveře skříně a chvíli hleděl do temné prázdnoty. Utřel si nos rukávem a zamyslel se. Asi šla do stodoly nebo do jiné hospodářské budovy.

Odbelhal se do kuchyně. Uviděl na stole whisky a jediným pohybem ji srazil na zem. Láhev se s třeskotem rozbila. „Už nikdy,“ zamumlal. „Už nikdy, nikdy.“

Táhl nohu za sebou a rychle spěchal k drátěným dveřím, vedoucím na verandu.

Vyšel ven a najednou si uvědomil, že koutkem oka spatřil něco zvláštního. Něco tady chybělo.

Mervyn se vrátil a zahleděl se na prázdný hák, kam včera pověsil vak s vodou. Konečně mu došlo, že všechno do sebe zapadá. Skříň byla prázdná, Matyldiny jezdecké boty nestály na svém místě a z čela postele zmizel Maryin vlákněný šál.

Mervynovi najednou vyschly slzy a sebelítost nahradil strach. Ztraceně, kde je? A jak dlouho je pryč?

Záře vycházejícího slunce ho uhodila do očí a znovu přivolala bolest hlavy. Narazil si klobouk a vydal se do stodoly. Musí tu někde být. Matylda přece není tak hloupá, aby utekla. Ví, že nejbližší sousedé žijí až sto padesát kilometrů od nich.

Krátce pomyslel na honáky, kteří před dvěma dny odvedli stádo. Mohla jít za nimi. Ale tihle chlapi by určitě drželi pusy, protože byli rádi, že u nich sehnali práci. Ještě tady byla možnost, že se vypravila na Wilgu, za tím všetečným Finlayem a jeho ženou, kteří ho opravdu štváli. To by bylo dost špatné, ale horší by bylo, kdyby zamířila na Kurrajong za Ethanem.

Sevěla ho ledová hrůza a rozproudila se mu krev. Zrychlil kulhavý krok. Musí ji najít – a to velmi rychle.

O chvíli později se už blížil k výběhu, v jedné ruce držel sedlo a uzdu a v druhé vak s čerstvou vodou. Byl rozčilený a měl strach. Pokud se Matyldě podaří dorazit na Wilgu nebo na Kurrajong, pak jeho život na Churingu skončil. Výmluvy a lži mu tentokrát nepomohou.

Přešel přes dvůr a najednou se zastavil. Výběh byl zcela prázdný, vrata dokořán otevřená. Před ním se až k horizontu táhly prázdné pastviny. Projel jím šílený vztek. Odhodil sedlo do trávy. Bez koně nemůže tu malou dáblíci dostihnout.

Zapálil si cigaretu, pak se shýbl pro sedlo a odhodlaně si razil cestu dlouhou trávou. Neměla pít whisky a sedat si mu na klín. Když byla dost stará na tohle, byla dost stará i na jiné věci. Neměla vypadat jako její matka a neměla s ním zacházet jako s nějakým pobudou, pokud nechtěla být potrestána.

Koneckonců to možná ani není moje dcera, pomyslel si, když otvíral vrata na zadním konci výběhu. Bylo zřejmé, že mezi Mary a Ethanem kdysi něco bylo, a pokud jsou klevety pravdivé, začalo to dávno předtím, než se Mary stala jeho ženou. Tím by se dala vysvětlit Patrickova neobvyklá nabídka – Churingu za sňatek s Mary. Tím se také vysvětluje, proč ho Mary s Ethanem podvedli.

Přesvědčil se nakonec, že neudělal nic špatného. Posunul si klobouk z čela a zadíval se do dálky. Musí Matyldu najít. Ta holka nesmí nikomu říct, co se stalo. Lidé by tomu nerozuměli. A kromě toho do jejich vztahu nikomu nic není.

Jeho rozbouřené myšlenky se uklidnily. V podvědomí se sice vynořovala skrytá obava, že všechno není tak jasné, jak si maloval. Zastínil si oči a chvíli pozoroval temnou skvrnu, která se najednou objevila na chvějícím se obzoru. Hvízdla a polodivoký kůň nastražil uši. Několikrát nervózně zaškubal hřívou a pak se pustil do drobného klusu směrem k farmě.

Mervyn stál nehybný jako skála a čekal. Kůň byl mladý a bylo jasné, že se nějakým nedopatřením oddělil od stáda. Zjistil, že osamocení v pustině je zlé, a rozhodl se vrátit na jediné místo, které znal.

Mervynova netrpělivost narůstala, čím víc se kůň přibližoval. Zvíře se chvělo a cukalo sebou a stále bylo ještě dost daleko. Mervyn ze zkušenosti věděl, že prudké pohyby nebo hlasité zvuky mohou koně spláshit. Proto si dával na čas a zatím k hřebci tiše hovořil. Mezitím se klidně přibližoval. Nakonec pomalu položil na hřbet zvířete sedlo a vyhoupl se do něho. Sledoval stopy ostatních koní. V měkké zemi vydržely jejich obrysy velmi dlouho. Po hodině cesty si všiml, že od stáda se oddělily stopy jediného koně.

Mířily k jihu – na Wilgu.